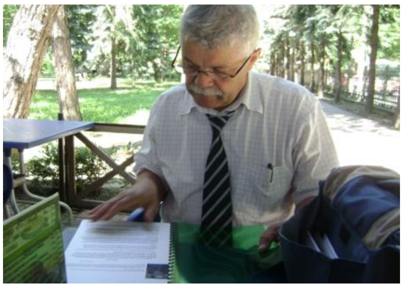
Tragedia românească de la Cotul Donului

19 noiembrie 2012,| Autor: Vasile Şoimaru |

Vasile Şoimaru

O cruce improvizată în memoria celor 150.000 de ostaşi români căzuți la Cotul Donului

Acum 70 de ani, la 19 noiembrie 1942, la o distanță de 1942 de kilometri de Chișinău, se declanşa cea mai tragică operațiune militară din istoria Armatei Române, cea de la Cotul Donului, componentă a marii Bătălii de la Stalingrad.

În lupta de la Cotul Donului și din Stepa Calmucă s-au prăpădit 150.000 de ostași români. Dar, conform datelor publicate de profesorul Raoul Șorban în cartea sa „Invazie de stafii" (Editura „Meridiane", 2003), acolo s-au pierdut şi 100.000 de români care făceau parte din armata maghiară...

De ani de zile mă documentez cu privire la cea mai tragică şi sângeroasă bătălie din întreaga istorie a românilor, numită Bătălia de la Cotul Donului. Însă nici toate enciclopediile, manualele, monografiile, tot „Oceanul NET" cu toate mările şi golfurile sale de informaţii, nici măcar drumul coturos până la Câmpia Calmucă şi Cotul Donului, pe care l-am făcut în vara anului 2009, nu mi-au satisfăcut dorinţa de a cunoaşte mai mult despre acea tragedie.

După vizionarea, în primăvara acestui an, a filmului documentar „Eroism şi jertfă pe Frontul de Est" (Fundaţia „Părintele Arsenie Boca", 2010), cu participarea veteranului acelor lupte Iosif Niculescu (azi în vârstă de 98 de ani), precum şi după convorbirile pe care le-am avut cu alţi câţiva veterani nonagenari din comuna Miroslăveşti, judeţul Iaşi, m-am gândit să mai merg o dată la Cotul Donului... Şi, la mijlocul lunii august, am parcurs pentru a doua oară acel drum al pătimirilor ostaşilor români din Războiul din Est. Pe 17 august eram la Cotul Donului.

Şi... surpriză: după o secetă cumplită, de trei luni, exact în ziua când am ajuns în staniţa Kletskaia, unde 70 de ani în urmă au căzut cele mai multe bombe pe milimetru pătrat, s-a pornit o ploaie de parcă s-a spart cerul deasupra mea; nu puteam deschide uşa la maşină. A turnat 45 de minute în continuu. Când s-a terminat ploaia şi am vrut să deschid uşa, intra apa în automobil. Prima ce mi-a trecut prin minte a fost că a plâns Dumnezeu de bucurie că, în sfârşit, după şapte decenii de la tragedie, a venit, posibil, primul român să-i „viziteze" pe cei 150.000 de fraţi ai săi care zac acolo pe vecie...

O CRUCE CU TRICOLOR

Când s-a terminat ploaia şi s-au scurs apele de pe dealurile de cretă ale staniţei Kletskaia, m-am urcat pe dealul cel mai mare, unde stăteau ostaşii români în 1942, am făcut cu cuţitul o cruce dintr-un copăcel uscat, legând-o cu lipici, am rupt ultima pagină din albumul meu „Poeme în imagini", cu fotografia „Tricolorului Independenţei" (cu semnăturile deputaţilor din Primul Parlament al Republicii Moldova, care au votat pe 27 august 1991 Declaraţia de Independenţă). Am prins pagina de cruce, pe care am înfipt-o cât mai adânc posibil în pământul alb, răzmuiat de ploaie, am fotografiat-o pentru istorie, am destupat o sticluţă-suvenir de coniac „Ştefan Vodă" (Călăraşi), am turnat în dop câteva picături de licoare şi le-am sorbit de sufletul celor 150.000 de români care zac acolo. Am pus la magnetofonul din maşină superba piesă „Toţi ca unul orice ar fi, pentru România, pentru România!", interpretată de trupa K 1 Band, şi am început să strig ca un apucat de bucurie că am ajuns şi am făcut lucrul acesta, că, în sfârşit, a apărut o cruce cu un tricolor românesc la Cotul Donului...

EXACT 1942 DE KILOMETRI

Dacă mă auzea şi mă vedea cineva, credea că-s unul scăpat din casa de nebuni. Eram atunci cel mai fericit român din lume, de parcă am aterizat pe Marte... Nu cred că până la acel moment am avut o victorie mai mare în viaţa mea. Dar următoarele 30 de minute chiar au pus punct la toate... Când ieşeam din raionul Kletski, în pământul căruia zac de cinci ori mai mulţi români decât numărul populaţiei care locuieşte azi acolo, întâmplător mi-am aruncat ochii la kilometraj şi ce văd? Numărul... 1942!!! Deci, în anul tristei aniversări de 70 de ani de la marea tragedie românească din anul 1942 de la Cotul Donului, făcusem exact 1942 km de la Chişinău până la locul acelei tragedii... Pentru că-i imposibil de crezut aşa ceva, am fotografiat şi acest amănunt, căci, mi-am zis, n-o să mă creadă nimeni... Pe urmă m-am uitat în zare să văd întinsurile proaspăt arate ale stepei, în speranţa să văd printre brazdele întoarse de plugurile ruseşti vreo grămadă de oase româneşti. Culoarea acelor brazde era roşie şi m-am

gândit că nuanța e de la cele circa un million de litri de sânge vărsat de cei 150.000 de ostaşi români căzuți la Cotul Donului. Desigur, n-am uitat să fotografiez, ca mărturie, şi acele brazde roşii, apoi am mers mai departe spre Volga să văd „înspăimântătoarea" statuie „Patria-mamă", înaltă de 87 de metri, de pe Colina Mamai din Stalingrad/Volgograd...

Când i-am povestit veteranului Iosif Niculescu, pe 27 septembrie, în ziua când a împlinit 98 de ani, despre toate câte mi s-au întâmplat la Cotul Donului, mi-a zis: „Eu cred că această râvnă, încununată cu succes, se datorează unui semn ceresc... Unul, măcar,unul dintre cei morți, acolo, la Cotul Donului, îşi are moaştele de sfânt în acel pământ şi, Acela lucrând din Cer v-a trimis la Cotul Donului în acest an al tristei aniversări... De aceea trebuie de găsit locul printre mormintele comune, de găsit moaştele acelui martir, acelui sfânt român, care zace în Stepa Donului...". Amintirile bătrânului despre acele lupte sunt vii şi astăzi: „În legătură cu Cotul Donului pot să le spun oamenilor că niciodată Armata Română nu şi-a închipuit că poate cuceri Rusia. Armata Română a fost pe Frontul de Est ca să dezrobească teritoriile româneşti, Basarabia şi Bucovina, şi să-L readucă pe Iisus Hristos, izgonit de bolşevici".

ISTORIA UITATĂ

...Să parcurgi aproape 2.000 de kilometri din capitala celui de-al doilea stat românesc până la acel loc de tristă amintire în istoria noastră, să calci pe oasele a 624.540 de ostaşi români, îngropați pe întinsurile Estului, de la Odesa până la Stary Krim (Crimeea), Krymsk (Caucazul de Nord) şi Cotul Donului de lângă Volga, şi, incredibil (!!!), să nu găseşti măcar o troiță, o simplă cruce, nu mai zic de un cimitir de onoare, în memoria celor trimişi de Statul Român la moarte, aproape sigură, pentru dezrobirea teritoriilor româneşti, Basarabia şi Nordul Bucovinei, pentru a readuce creştinismul în Rusia bolşevică? Pe mine, personal, rău m-a pus pe gânduri această neglijență şi uituceală a politicienilor de la Bucureşti, întrebându-mă dacă mai sunt români în fruntea statului român. Or, poate se doreşte să dispară şi ultimii români, rămaşi la vatră, gata să-şi mai apăre, în caz de necesitate, Țara şi Neamul...

Mi-i ruşine să mă uit cum se bat politicieni între ei, crezând că o să trăiască doua vieți şi nu vor răspunde în fața lui Dumnezeu pentru batjocura față de memoria ostaşilor români căzuți la datorie, pe Frontul de Est. Să nu caute ei posibilitatea să se înțeleagă cu ruşii pentru inaugurarea unor cimitire de onoarte? Doar în România toate cimitirile ruseşti sunt întregi, pe când românii n-au niciunul acolo, la Cotul Donului, nici măcar la Dalnik sau Vigoda, lângă Odesa, nu există. Niciun cimitir, niciun monument, nicio troiță în memoria celor 624.540 de ostaşi români căzuți pe Frontul de Est... Doar în oraşul Odesa există un cimitir, dar şi acela este „mascat" sub denumirea de Cimitir german... În Cehia, Slovacia, în Basarabia, în Kazahstan (Karaganda), au fost inaugurate cimitire de onoare sau monumente. Sigur, în aceste locuri este altă situație, dar cum se poate ca Statul Român să nu fi întreprins nimic în Rusia şi în Ucraina?

Dar, poate-i luminează Dumnezeu, în cel de-al 12-lea ceas, pe actualii guvernanți ai României să se lase de bătăliile intestine, politice şi financiare, şi să convină cu ruşii pentru nişte săpături acolo, pentru inaugurarea de cimitire ale ostaşilor români căzuți pe meleaguri străine.